

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/75/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2720200622
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2720200622.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: F. K., narodená XX. S. XXXX, trvalý pobyt X. XX, zastúpenej advokátom: JUDr. Ján Pekar, Potočná 191/39, Skalica, proti žalovanej: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia a finančné zadostučinenie, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 12. augusta 2021, č. k. 2Csp/23/2020-82, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 200,- eur (II.) a v časti náhrady trov konania (IV. a V.) **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 524,94 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 13. júna 2020 do zaplatenia (I.), uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 200,- eur (II.), vo zvyšku uplatneného nároku na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia žalobu zamietol (III.), žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (IV.), o výške náhrady trov konania mal rozhodnúť súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (V.). Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 52, § 451, § 517 ods. 1, 2, § 563 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 1, § 2, § 7 ods. 1, 2, § 9, § 11 ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v čase uzavretia zmluvy), § 3 ods. 5 ZoOS (zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o spotrebiteľskom úvere dňa 10. apríla 2015, na základe ktorej žalovaná sa zaviazala poskytnúť žalobkyni úver vo výške 1.200,- eur s dohodnutou úrokovou sadzbou 17,76 % ročne, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať mesačnými splátkami vo výške 42,62 eur v počte splátok 36. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje obligatórne obsahové náležitosti zmluvy, a to podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ termín konečnej splatnosti úveru, ako konkrétny dátum, keďže oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 10. apríla 2015 predstavuje jednostranný úkon veriteľa (žalovanej), nie je preto súčasťou zmluvy. Ďalšou chýbajúcou obsahovou náležitosťou zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ je adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti (žalovaná tak nemohla urobiť ani odkazom na zmluvné dojednania, ktoré podľa bodu 7 zmluvy sú jej neoddeliteľnou súčasťou). Žalovaná tiež nepreukázala, že ako veriteľ pri poskytovaní úveru konala s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1

ZoSÚ, keď pred uzavretím zmluvy bola povinná posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalobkyne ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, keď mala brať do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem a prípadne i účel spotrebiteľského úveru (za hrubé porušenie povinnosti sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver bez relevantných údajov veriteľa o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov). Keďže žalovaná uvedeným spôsobom nepostupovala (v konaní uvedenú skutočnosť nepreukázala), hrubým spôsobom porušila svoje povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, v dôsledku čoho nastal následok podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ, že zmluva o spotrebiteľskom úvere sa považuje za bezúčinnú a bez poplatkov a žalovanej prislúchal len nárok na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré žalobkyni reálne poskytla. V konaní nebolo sporné, že žalovaná žalobkyni reálne poskytla sumu 1.080,- eur, pričom žalobkyňa preukázateľne zaplatila na predmetný úver sumu 1.604,94 eur (výkonom zrážok zo mzdy). Žalovanej preto vznikla povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 524,94 eur. Z dôvodu omeškania žalovanej s vrátením bezdôvodného obohatenia (nasledujúcim dňom po doručení žaloby žalovanej), žalobkyni boli priznané úroky z omeškania od 13. júna 2020 do zaplatenia (v zostávajúcej časti nárok na zaplatenie úrokov z omeškania od 1. apríla 2020 bol zamietnutý). Z dôvodu, že žalobkyňa ako spotrebiteľ úspešne uplatnila na súde porušenie svojich práv, pretože súd prvej inštancie jej žalobe v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 524,94 eur vyhovel, splnila predpoklad, ktorý vyžaduje ustanovenie § 3 ods. 5 ZoOS pre vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie. Súd prvej inštancie konštatoval, že zákon nevyžaduje, aby žalobkyňa preukazovala existenciu a výšku vzniknutej ujmy, ako ani ďalšie osobitné podmienky. V prípade žalovanej tu došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobkyne ako spotrebiteľke. Keďže preukázateľne porušila práva žalobkyne ako spotrebiteľa, nárok na primerané finančné zadostučinenie bol dôvodný. Žalovaná sa na úkor žalobkyne obohatila v dôsledku zrážok zo mzdy. Jej finančný príjem bol tak po značne dlhú dobu obmedzovaný nezákonnými zrážkami zo mzdy. Žalobkyňa tieto finančné prostriedky nemohla využívať, ktoré žalovaná bez akejkoľvek odplaty mala k dispozícii. Bez zásahu súdu vo forme neodkladného opatrenia by žalovaná naďalej v nezákonných zrážkach zo mzdy pokračovala. Žalobkyňa sa pritom nachádzala v nepriaznivej finančnej situácii, pretože jej manžel bol dlhodobo práceneschopný a bol mu priznaný polovičný invalidný dôchodok. Syn žalobkyne zo zdravotných dôvodov vyžadoval jej osobnú starostlivosť, v dôsledku čoho sa nemohla zamestnať a poberala len opatrovateľský príspevok. V dôsledku nedostatku finančných prostriedkov bola nútená zobrať si viaceré pôžičky. Vzhľadom na viacnásobné porušenie práv žalobkyne, suma 200,- eur predstavuje primerané finančné zadostučinenie. Porušenie povinností žalovanou malo za následok obmedzenie komfortu žalobkyne vo všetkých oblastiach života, najmä vo finančnej. Bolo potrebné zohľadniť tiež dĺžku trvania závadného stavu, keď žalobkyni boli nedôvodne vykonávané zrážky zo mzdy od mesiaca apríl 2019. Priznané finančné zadostučinenie predstavuje jednu tretinu bezdôvodného obohatenia žalovanej. Súd prvej inštancie pripomenul, že inštitút primeraného finančného zadostučinenia je nárokom, ktorým sa napráva ujma nemateriálnej povahy a nemôže slúžiť na finančné obohatenie, resp. kompenzáciu jeho majetkovej škody, no musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (poukazujúc na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2Co/137/2016, 9Co/50/2018, 17Co/17/2018). Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov). V danom prípade výška prisúdeného nároku na finančné zadostučinenie závisela od úvahy súdu a preto platila zásada, že žalobkyňa bola v spore úspešná v celom rozsahu a vznikol jej nárok na náhradu trov konania voči žalovanej, pričom nebol zistený žiadny dôvod pre aplikáciu ust. § 257 CSP, ktorý sa aplikuje len výnimočne. Žalobkyni bola preto priznaná plná náhrada trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením.

2. Proti tomuto rozsudku v časti o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 200,- eur (II.) a v časti náhrady trov konania (IV. a V.) podala včas odvolanie žalovaná, navrhujúc jeho zmenu zamietnutím žaloby. Odvolanie odôvodnila ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP. Namietala odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré podľa jej názoru je nepostačujúce, arbitrálne a nepreukazuje splnenie zákonných podmienok uvedených v ust. § 3 ods. 5 ZoOS. Záver o bezúčinnosti spotrebiteľského úveru nie je automaticky záverom o porušení práv spotrebiteľa a súd prvej inštancie ani neuvádza žiadne skutkové alebo právne dôvody, na základe ktorých by tomu tak malo byť. Rovnaký záver bol konštatovaný aj v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19Co/119/2019, v ktorom uviedol, že samotná skutočnosť, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala niektoré podstatné náležitosti podľa zákona možno síce označiť ako porušenie povinnosti, nejde však o porušenie

výslovne formulovanej povinnosti dodávateľa (zákon o spotrebiteľských úveroch uvádza náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere), pričom tento nedostatok sankcionuje zákon o spotrebiteľských úveroch bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Z napadnutého rozsudku nevyplývajú ďalej žiadne kritériá, ktoré súd prvej inštancie zvolil pre záver, že funkciu primeraného finančného zadosťučinenia má predstavovať jedna tretina zo sumy bezdôvodného obohatenia. Na odôvodnenie primeranosti súd prvej inštancie poukázal na realizáciu zrážok zo mzdy, no v súvislosti s nimi a ich vykonávaním nekonštatuje porušenie práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Rozsudok a jeho odôvodnenie je v tejto časti zmätočné, pretože na jednej strane súd prvej inštancie ani vecne neuvádza aké porušenie predstavuje základ nároku na finančné zadosťučinenie a súčasne na druhej strane poukazuje na skutkové okolnosti, ktoré neboli predmetom konania (vykonávanie zrážok zo mzdy).

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdiť a v časti odvolania proti výroku V. odvolanie odmietnuť. Súd prvej inštancie sa podrobne vysporiadal s nárokom na primerané finančné zadosťučinenie v ods. 29 až 33 napadnutého rozsudku, odkazujúc na príslušné zákonné ustanovenie (ods. 31), ako aj na konkrétne porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľa (ods. 32 a ods. 33). Dôvodom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je bezúročnosť úveru, ale absencia daných náležitostí. Označený rozsudok Krajského súdu v Trenčíne je v rozpore so zákonom a akcentuje neadekvátne formalistický prístup k výkladu zákonných ustanovení. Pokiaľ zmluvu pripravuje žalovaná ako dodávateľ, je jej povinnosťou zabezpečiť aby zmluva obsahovala zákonom stanovené náležitosti. Sankcia v podobe priznania primeraného finančného zadosťučinenia vzniká za splnenia podmienky úspešného uplatnenia práva na súde a sankcia v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nastupuje za podmienky, že spotrebiteľská zmluva neobsahovala všetky zákonné náležitosti. Žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co/101/2017, v zmysle záverov ktorého hypotéza právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej ZoOS alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí ak tá ujma tu je. Postačuje pritom možnosť vzniku ujmy. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. Vzhľadom na skutočnosti preukázané vykonaným dokazovaním (uvedené v ods. 29 až 33 napadnutého rozsudku) je zrejmé, že v danom prípade vznikol žalobkyňi nárok na finančné zadosťučinenie. Súd prvej inštancie vykonal výsluch strany sporu (žalobkyňu), vychádzal tiež z tvrdení žalobkyne a preukázaného skutkového stavu, z vykonaných zrážok zo mzdy, teda k zásahu do práv žalobkyne došlo. V odseku 32 a 33 napadnutého rozhodnutia sa súd prvej inštancie dôkladne vysporiadal aj so skutočnosťami podstatnými pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, poukazujúc aj na rozhodovaciu prax odvolacieho súdu. Vzhľadom na zlú finančnú situáciu žalobkyne v rozhodnej dome, jej manžel bol dlhodobo práceneschopný a zdravotný stav syna vyžadoval osobnú starostlivosť žalobkyne, neoprávnené zrážky zo mzdy zasiahli nielen žalobkyňu, ale celú jej rodinu, preto priznanú výšku finančného zadosťučinenia treba považovať za minimálnu sumu s ohľadom na zásah do jej práv.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

5. Podľa § 3 ods. 5 veta prvá a tretia ZoOS proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

6. V posudzovanej veci súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, priznaním primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 200 eur, na základe správnych skutkových záverov a následného právneho posúdenia veci.

7. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie ZoOS vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétnej vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ďalej len „NS SR“ sp. zn. 6Cdo/127/2017).

8. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobkyňa ako spotrebiteľ úspešne uplatnila na súde porušenie svojich práv, keďže súdnym rozhodnutím žalobkyni ako spotrebiteľke bol priznaný konkrétny nárok z bezdôvodného obohatenia voči žalovanej ako poskytovateľovi úveru vo výške 524,94 eur s príslušenstvom, vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v dôsledku absencie obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom z odôvodnenia vyplývalo nesporné poskytnutie nižšej sumy úveru, ako bola dohodnutá v zmluve. Súčasne bolo preukázané, že žalovaná ako veriteľ pri poskytovaní úveru nekonala s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. Jediný predpoklad, ktorý zákon pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyžaduje bol preto splnený. Bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi porušením povinností veriteľom a úspešným uplatnením práva spotrebiteľa na súde. Splnenie žiadnych ďalších podmienok nebolo potrebné.

9. Odvolacia argumentácia žalovanej (aj s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/110/2019) predstavovala odklon od záverov vyslovených v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len NS SR) sp. zn. 6Cdo/127/2017, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že jediným predpokladom, ktorý zákon vyžaduje pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 ZoOS je, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva a účelom tohto finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách, nie zaťažovať spotrebiteľa dôkazným bremenom preukazovať ďalšie iné podmienky, vrátane podmienky, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma.

10. Nedôvodná bola aj odvolacia námietka žalovanej o chýbajúcom odôvodnení základu nároku, vyplývajúceho z konkrétneho porušenia práva. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (odsek 31) konštatoval splnenie predpokladu, ktorý ustanovenie § 3 ods. 5 ZoOS pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie vyžaduje, je ním úspešné uplatnenie práva žalobkyni na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovanou, z dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v odseku 22 (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ), v odseku 23 (§ 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti) a v odseku 24 (porušenie povinnosti žalovanej ako veriteľa pri poskytutí úveru konať s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ), pretože predmetný úver bol považovaný za bezúročný a bez poplatkov podľa ustanovenia § 11 ods. 1, 2 (odsek 25).

11. Žalovanej vznikol nárok na vrátenie finančných prostriedkov len vo výške, ktoré skutočne žalobkyni poskytla (1.080,- eur). Z dôvodu prijatia plnenia od žalobkyni nad poskytnutú sumu (1.604,94 eur), žalobkyňa sa úspešne domáhala voči žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia vo výške predstavujúcej rozdiel uvedených súm (524,94 eur).

12. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného

zadosťučinenia. Bolo preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017).

13. Súd prvej inštancie prihliadal konkrétne na viacnásobné porušenie práv žalobkyne, výšku bezdôvodného obohatenia, nepriaznivé sociálne pomery žalobkyne, dĺžku trvania závadného stavu, po dobu vykonávaných zrážok zo mzdy od mesiaca apríl 2019, kvantifikujúc priznanú sumu tretinou výšky bezdôvodného obohatenia.

14. Priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200,- eur spĺňa preto požiadavku primeranosti, vo vzťahu k nevyhnutnému postupu spotrebiteľa domáhať sa v samostatnom konaní ochrany svojich práv, ako slabšia strana sporu, až do právoplatného skončenia ktorého bola žalobkyňa vystavená stavu nutnosti riešiť uvedenú ochranu (zmluva so žalobkyňou bola uzavretá dňa 10. apríla 2015, pričom konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyne ako spotrebiteľky bolo skončené vydaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie dňa 12. augusta 2021).

15. Poukaz na vykonávanie zrážok zo mzdy prináležal k zhodnoteniu individuálnych okolností daného prípadu, keďže bezdôvodné obohatenie vznikalo v dôsledku nevyplácania pravidelného mesačného príjmu žalobkyni, predstavujúceho jej mzdu.

16. Podľa ustálenej judikatúry (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/145/2011) súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ako i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Odvolací súd nezistil existenciu ďalšieho odvolacieho dôvodu v odvolaní, ktorý by mal pre danú vec podstatný význam.

17. Žalovaná neopodstatnene namietala v odvolaní nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, z ktorých vyvodil správne právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Do práva na spravodlivý proces nepatrí súčasne právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 252/04), teda aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami strany konania a jej právnymi názormi (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 50/04).

18. Odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200,- eur (II.) ako vecne správne potvrdil.

19. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov konania. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v súdnom konaní je poskytnúť úspešnému účastníkovi náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel vynaložiť. Pomerovať úspech a neúspech vo veci však nemožno len tým, ako bolo o konkrétnom návrhu rozhodnuté, ale je ich treba posudzovať v širších súvislostiach. V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 1/04 Ústavný súd Českej republiky zdôraznil, že rozhodovanie o trovách konania nesmie byť len mechanickým posudzovaním výsledkov sporu, bez komplexného zhodnotenia rozhodnutia v merite veci. Rozhodnutie o náhrade trov konania má byť zrejším a logickým ukončením celého súdneho sporu.

20. CSP však nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 O.s.p., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 O.s.p. (ak výška plnenia závisela od úvahy súdu, prípadne znaleckého posudku). Zásadu úspechu vo veci je treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisela od úvahy súdu (alebo znaleckého posudku). V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, pretože nemožno ho ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu

alebo znaleckej činnosti (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 926 s.).

21. Nebolo by spravodlivé a v súlade so satisfakčnou funkciou primeraného finančného zadostučinenia požadovať od žalobkyne, aby svoju ujmu podceňovala len preto, aby potom nemusela hradiť trovy konania, pričom pri rozhodovaní o náhrade trov v takýchto prípadoch treba rozlišovať čo je základné a čo sprevádzajúce (porov. nález ÚS ČR sp.zn. III. ÚS 170/99). Za základ sa pritom považuje rozhodnutie, že do práva žalobkyne bolo zasiahnuté a výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná a nadväzujúca (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 926 s.). Riešenie spočíva v tom, že žalobkyňa má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej) a priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 926 s.). Žalobkyňa bolo preto nevyhnutné považovať v danom spore za úspešnú v celom rozsahu, pretože mala plný úspech čo do vydania bezdôvodného obohatenia, úrokov z omeškania (v ktorej časti mala len nepatrný neúspech) a základu uplatneného nároku na primerané finančné zadostučinenie, pričom výška plnenia, vyplývajúca z tohto procesného úspechu, závisela od úvahy súdu.

22. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil aj závislý výrok o náhrade trov konania o priznaní žalobkyni nároku na náhradu trov konania voči žalovanej v plnom rozsahu (IV.) a ako závislý preskúmaný výrok (V.), že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 262 ods. 2 CSP).

23. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola aj v odvolacom konaní úspešná v plnom rozsahu, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, voči žalovanej v odvolacom konaní neúspešnej. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

24. Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.